

Just el dia que fa 40 anys del Carles Riba a Gerard Vergés

Corria el llunyà 13 de desembre de 1981. La vetllada literària de Santa Llúcia se celebrava al Centre cultural d'una de les dos capitals del Vallès Oriental, Terrassa. Organitzada per Òmnium cultural, la festa s'havia creat durant el franquisme amb regust a resistència. Desaparegut el dictador, ja s'havia convertit en el gran aparador de les lletres catalanes. La presidien els Molt Honorables Jordi Pujol i Heribert Barrera, com a presidents de la Generalitat i del Parlament en aquell moment. L'àpat corresponent va constar de pinya amb pernil salat i un fricandó de vedella. El menjador estava decorat amb una exposició antològica dels quadres més destacats de pintors terrassencs de la darrera centúria. Conduïa l'acte el locutor de ràdio Quatre, Enric Frigola.

El premi més conegut, el Sant Jordi de novel·la, se li va concedir

al novel·lista egarenc Vicenç Villatoro per *Evangelí gris*. El Joaquim Ruyra de narrativa juvenil va anar a parar al mític Joaquim Carbó amb *La casa sobre el gel*. Quant al Mercè Rodoreda de contes, se'l va emportar Francesc Sales per *Les alveolars a Romania*, mentre que el Folch i Torres de contes per a xiquets i xiquetes va guanyar-lo Miquel Obiols per *Habitants del bubo bubo*. Amb l'*Ombra rogenca de la lloba* es concedia el Carles Riba de poesia a Gerard Vergés.

Just quatre dècades després reviuem l'èxit del lloat poeta tortosí en un sopar al restaurant Forn de la Canonja, que comptarà amb els mateixos ingredients que el celebrat a Terrassa. Durant la Diada de Santa Llúcia, es presentarà anteriorment, i en el mateix indret, un nou estudi sobre la seua obra que porta com a títol *Gerard Vergés treize cops imperfecte*.

Vergés va fer públiques en tot moment les seues predileccions literàries. En un poema dedicat als poetes estimats ens fa cinc cèntims del fet que té Carles Riba i Pere Quart en un altar, que Goethe l'avorria, que els francesos no li aportaven res, que Ausiàs era cosa gran, que el Rector de Vallfogona havia deixat una petjada immensa, i que William Shakespeare i Thomas Eliot havien estat els grans mestres de tots els temps.

El nom de l'estudi vol homenajar l'estil literari vergesià a partir del llibre que va guanyar el premi Josep Pla de narrativa de 1985. Amb *13 apunts biogràfics plusquamperfectes*, el poeta es permetia introduir tota mena d'apunts culturals de notable interès. Amb aquest assaig hem volgut fer una cosa semblant, marcant les distàncies quant a qualitat narrativa, òbviament.

Vergés, el biògraf-narrador, l'ana-

lista literari-musical-cinematogràfic, el ponent de l'erotisme i l'historiador de l'art, el traductor, el gastrònom i el retratista del paisatge, l'apotecari i el poeta alquimista, l'articulista-columnista, el col·leccionista llibresc i el versador de la vida, el savi enciclopèdic... vist des de la seua activitat lletrada en la seua globalitat, amb els seus lligams amb mestres poètics que varen marcar la seua obra profundament.

S'hi han inclòs els quatre pioners articles en català de l'autor, escrits entre 1963 i 1978, una època de notable silenci literari d'un dels millors poetes de la literatura catalana de finals de la centúria passada i principis de l'actual. Igualment, la traducció al català de l'únic conte que coneixem de la seua producció, *El violí del xiquet Joan*, publicat a *Geminis* a finals dels anys 1950.

Emigdi Subirats
escriptor

A tall d'anècdota, però, d'especial interès és la descripció d'una disputa que quasi fa arribar la sang al riu amb el novel·lista deltaic Sebastià Juan Arbó, arran de criteris de caire històric amb suposada rivalitat local pel mig.

Gerard Vergés és un univers, amb el qual no acabariem mai, un projecte porta a donar-ne vida a un altre. Aquest Nadal tenim de nou una obra d'un escriptor cabdal de les nostres lletres!